

Svajonių
ROMANAI

Jausmų egzotika

MICHELLE REID

Kanelių šeimos skandalas

9,79 Lt / 2012 rugsėjis–spalis

Knygute.lt

Michelle Reid

KANELIŲ ŠEIMOS SKANDALAS

Romanas

Versta iš Michelle Reid,
The Kanellis Scandal, 2011
© Michelle Reid, 2011

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti.
Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar
mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Erika Makovskytė,
vertimas iš anglų kalbos, 2012
© Rima Milaševičienė, dizainas, 2010
© Dreamstime.com, viršelio nuotrauka
© „Svajonių knygos“, 2012
ISBN 978-609-406-526-2

Elektroninę knygą paruošė Knygute.lt, 2013

Pirmas skyrius

Entonas Palis pakilo nuo kėdės ir žingsniuodamas į kitą kabineto pusę perliejo nekantriu žvilgsniu daugybę zvimbiančių telefonų, gulinčių ant stalo.

Jis sustojo prie siekiančios lubas stiklinės sienos, pro kurią atsivėrė Londono panorama. Dėl smarkiai surauktų antakių jo lygi auksinė kaktą atrodė tamsesnė. Kai šįryt žiniose buvo paskelbtos sukrečiančios naujienos apie Teo Kanelio seniai prarasto sūnaus mirtį, akcijų birža pradėjo smukti, o nesiliaujantys skambučiai rodė, kad padėtis tik blogėja.

- Aš suprantu užuominas, Spirai,- įgėlė jis kalbėdamas telefonu, kurį vienintelį malonėjo pastebėti. - Tačiau tai nereiškia, kad imsiu panikuoti.

- Nė neįtariau, jog Teo turėjo sūnų, - apstulbintas, kad nežinojo tokio svarbaus ir pavojingo fakto, pareiškė Spiras Laskaris. - Kaip ir daugelis, maniau, jog tu esi jo įpėdinis.

- Aš nesu Teo įpėdinis ir niekada juo nebuvau, - paneigė Entonas. Jis pyko, kad nenutildė šių paskalų, vos tik jos ėmė sklisti. - Mes nesame net tolimi giminės.

- Bet pastaruosius dvidešimt trejus metus tu buvai jam lyg sūnus!

Graikams būdingu mostu, reiškiančiu neigimą, Entonas loštelėjo galvą atgal - jis nemėgo kalbėti apie savo santykius su Teo Kaneliu - ir pareiškė:

- Teo tik rūpinosi mano auklėjimu ir išsilavinimu, nieko daugiau.

- Taip pat jis saugojo tavo asmeninį turtą ir užtikrino, kad *Palis Group* būtų pačioje investicijų medžio viršūnėje, kol tu sulaukei tinkamo amžiaus, kad galėtum vadovauti pats, - priminė Spiras. - Netikiu, jog jis taip elgėsi vien iš geros širdies.

Nes buvo beširdis, - nesusilaikęs pridūrė Spiras mintyse. Teo Kanelis buvo geriau žinomas kaip negailestingai griauantis kitų imperijas, o ne puoselėjantis jas.

- Pripažink, Entonai, Teo rengė tave jau nuo dešimties metų, kad užimtum jo vietą, visi tai žino.

Dėl nepagarbaus Spiro tono Entonui užvirė pyktis.

- Mes kalbame ne apie tai, - šaltai atkirto jis. - Tavo darbas nutildyti visus grėsmę keliančius gandus apie mano ir Teo santykius, o ne

ieškoti daugiau paskalų.

Vos tik baigęs kalbėti Entonas pajuto, jog atmosfera pasikeitė. Jis ką tik pasinaudojo aukštesne padėtimi prieš vieną iš patikimiausių savo darbuotojų.

- Žinoma, - teisininko Spiro Laskario tonas tapo šaltas ir formalus. - Tuo pat to imsiuosi.

Pokalbis baigėsi nemaloniai. Susierzinęs dėl susiklosčiusios padėties Entonas pasuko atgal prie darbo stalo, kad galėtų numesti telefoną prie kitų. Beveik iškart jis pradėjo skambėti vėl, tačiau tai jo nenustebino. Visi, kurie buvo susiję su pasaulio finansais, dabar žūtbūt stengėsi sužinoti, kaip Leandro Kanelio, Teo prarasto sūnaus, mirtis įtakos Eltono padėtį *Kanelis Intrakom* kompanijoje.

Entono ir Teo santykiams iškilo rimta grėsmė - dabartiniams, ne praeities. Jis apsiėmė tvarkyti daugumą Teo reikalų, kai senis prieš dvejus metus susirgo ir apsigyveno nuosavoje saloje, nors informacija apie ligos rimtumą dar neiškilo į viešumą.

Tai tik mažas šviesos taškelis, mirksintis šėlstančios audros viduryje, niūriai mąstė Entonas. Kanelių šeimos akcijos neatlaikytų dar vieno stipraus smūgio, jei išaiškėtų, kad Teo

yra pernelyg silpnas pats rūpintis savo verslo imperija, todėl Entonas leido visiems manyti, jog Teo rengė jį tapti savo įpėdiniu.

Tyliai keikdamasis jis pagriebė vieną iš telefonų ir paskambino Spirui norėdamas įsitikinti, jog informacija, kurią ką tik šiam patikėjo, išliks konfidenciali. Spiras jautėsi įžeistas, kad Entonas nusprendė jam priminti etikos taisykles, bet prižadėjo, jog niekada niekam neatskleis slaptos informacijos.

Dėdamas telefoną Entonas pasisuko, klubu atsirėmė į stalo kraštą ir mąsliai susiraukė nukreipdamas žvilgsnį į savo batus. Jis jautėsi kaip žonglierius ir jo veidą sekundei iškreipė grimasa: vienas kamuoliukas reikalavo, kad jis paliktų Teo verslo reikalus smagiai suktis ore drauge su jo paties pasauline kompanijų grupe, o kitas – kad gintų savo principus ir išdidumą. Tačiau dabar į vidurį buvo išmestas trečias kamuoliukas, neprognozuojamas ir priklausantis Leandriui Kaneliui, žmogui, kurį Entonas vargiai prisiminė, kuris pabėgo iš savo suplanuotų vestuvių būdamas aštuoniolikos, ir nuo to laiko niekas apie jį nebegirdėjo.

Tiksliau sakant, iki dabar, kai išaiškėjo, jog vargšelis mirė. Entonas atsiduso. Tačiau Teo anksčiau pamiršto sūnaus mirtis nebuvo tos

šėlstančios audros priežastis. Priežastis buvo atradimas, kad Leandras turi šeimą.

Teisėti Kanelių šeimos įpėdiniai.

Ištiesęs ilgapirštę ranką Entonas paėmė bulvarinį laikraštį, kuris išspausdino tą istoriją, ir pažvelgė į kažkokio jauno reporterio iš kažin kur iškastą nuotrauką. Joje buvo Leandras Kanelis, leidžiantis laiką su savo šeima. Nuotraukoje buvo matyti ežeras, medžiai ir tviskanti saulė fone. Ant seno modelio sportinės mašinos gaubto buvo padėtas pintas senamadiškas iškylų krepšys. Aukštas, tamsus ir labai išvaizdus Leandras Kanelis stovėjo priešais mašiną ir atrodė stebėtinai panašus į Teo prieš kelis ilgus dešimtmečius.

Žiūrėdamas į objektyvą Leandras šypsojosi. Entonas matė, kad jis buvo laimingas. Leandras didžiavosi dviem moterimis, kurias laikė apkabinęs po tvirtais savo pečiais. Abi moterys buvo šviesios odos ir šviesių plaukų. Vyresnioji, Leandro žmona, buvo tokia neįtikinėtai graži, kad nekėlė nuostabos, jog jų santuoka išliko tvirta visus tuos gana skurdžius dvidešimt trejus metus, palyginti su tuo, ką jie galėjo turėti jei Teo nebūtų...

Entonas nutraukė mintį, kol ši dar galutinai nesusiformavo, jausdamas, kad įtampa, kuri

staigiai sutraukė jo pilvo raumenis, buvo anksčiau dar nepatirtas jausmas – kaltė. Nuo aštuonerių jis gavo viską, kas geriausia iš to, ką galėjo duoti Teo turtai, tuo tarpu šie žmonės turėjo kovoti, kad...

Nebūdamas pasirengęs sužinoti, ką tai reiškė jam, Entonas vėl nutraukė mintį.

Laimingas – jis stengėsi išsiaiškinti šį reiškinį, nes jam tai buvo svarbu. Jei ir buvo koks nors dalykas, kuriuo Teo sūnus galėjo mėgautis, o Entonas patyrė visai nedaug, tai laimė, švytinti žmonių, esančių nuotraukoje, veiduose.

Jo žvilgsnis nukrypo į kitą moterį, prigludusią prie Leandro šono. Nors nuotrauka buvo sena – atrodė, jog merginai dar tik šešiolika, – buvo matyti, kad Zoja Kanelis taps tokia pat gražule kaip ir jos motina, su tokia pat liekna figūra ir auksiniais plaukais, tokiomis pačiomis mėlynomis akimis ir plačia geidulinga šypsena.

Laimingas. Šįkart tas žodis pervėrė Entoną lyg šaltas vėjo gūsis. Šalia šios nuotraukos buvo išspausdinta kita, vaizduojanti dabar jau dvidešimt dvejų metų sulaukusios Leandro dukters, išeinančios iš ligoninės su globėjiškai rankose laikomu nauju jos šeimos nariu. Patirtas šokas ir sielvartas ištrynė laimę. Ji atrodė išbalusi, liesa ir suvargusi.

Zoja Kanelis, išeinanti iš ligoninės su naujagimiu broliu, – skelbė užrašas po nuotrauka. – Dvidešimt dvejų mergina buvo išvykusi studijuoti į Mančesterio universitetą, kai tėvai pateko į tragišką automobilio avariją praeitą savaitę. Leandras Kanelis nuo sužeidimų mirė vietoje. Jo žmona Laura mirė netrukus po to, kai gimė jūdviejų sūnus. Tragedija įvyko...

Nedrąsus beldimas į duris privertė Entoną pakelti akis ir Rubė, jo asmeninė asistentė, įžengė į kabinetą.

– Kas dabar? – paklausė jis atžariai.

– Atleiskite, kad trukdau, Entonai, – atsiprašė Rubė žvilgsniu permesdama vis dar skambančius telefonus. – Teo Kanelis skambina pagrindine linija ir reikalauja su jumis pasikalbėti.

Nurijęs rinktinį keiksmą Entonas padėjo laikraštį ir pakilo nuo darbo stalo. Sekundę jis stovėjo rimtai svarstydamas, ar nereikėtų pasielgti kaip bailiui ir atsisakyti priimti skambutį.

Bet Entonas negalėjo taip padaryti, Rubė tai žinojo, todėl jį ir sutrukdė.

– Gerai, sujunk. – Entonas apėjo stalą ir atsėdęs atgal į savo krėslą pakėlė telefono ragelį laukdamas, kol Rubė nukreips skambutį.

Entonas žinojo, kas jo laukia. Po galais, jis tai žinojo.

- Labas rytas, Teo, - pasisveikino jis maloniai.

- Aš noriu berniuko, Entonai, - jo ausyje suskambo šiurkštus ir ūmus Teo Kanelio balsas. - Atgabenk man mano anūką!

- Nežinojau, kad tavo pavardė Kanelis, - ištarė Siuzė su nuostaba žiūrėdama į gerai žinomą verslo ženklą, priklausantį *Kanelis Interakom*, ant voko, kurį Zoja ką tik paniekinamai numetė ant virtuvės stalo.

- Tėtis nubraukė *Kan*, kai atvyko gyventi į Angliją. - *Nes bijojo būti sugautas savo priekabaus tėvo ir gražintas į Graikiją, kur būtų privalėjęs įvykdyti savo pareigą*, - piktai pamanė Zoja, nors Siuzei pasakė kitą priežastį. - Jis galvojo, kad Anglijoje bus paprasčiau ja naudotis.

Siuzės akys vis dar buvo išplėstos.

- Bet tu visuomet žinojai, jog esi Kanelis? Zoja linktelėjo.

- Ji yra įrašyta mano gimimo liudijime.

Dabar ji įrašyta ir Tobio gimimo liudijime, - mintyse pridūrė Zoja; jos akys sublizgo prisi-

minus, kur dar ji buvo priversta pastaruoju metu pasinaudoti Kanelio pavarde.

- Aš nekenčiu jos, - dusdama ištarė Zoja mėgindama sulaikyti ašaras, kai atsiminė save, sėdinčią ir žiūrinčią į tą pavardę dviejuose mirties liudijimuose tą pačią dieną, kai buvo užregistruotas Tobio gimimas.

- Pamiršk pavardę, - Siuzė suspaudė jos ranką. - Nereikėjo man jos minėti.

Kodėl ne? Šiuo metu ji šmėžavo visoje žiniasklaidoje, nes kažkokiam jaunam vietinio laikraštपालािकीo reporteriui pasisekė pastebėti Kanelio pavardę rašant istoriją apie jos tėvų žūtį. Jis buvo ganėtinai smalsus, kad iškapstytų informaciją lyg seklys. Zoja svarstė, ar tas pats reporteris netrukus dirbs vienam iš svarbiausių bulvarinių laikraščių. Jis tikrai nusipelnė paaukštinimo už tai, kad išaiškino tokią sensaciją.

- Jaučiuosi keistai, - pasakė Siuzė sėdėdama ir dairydamosi jaukioje virtuvėje, kuri buvo ir svetainė.

- Kodėl? - paklausė Zoja sumirksėdama, kad nepradėtų riedėti ašaros.

- Nes esi nepadoriai turtingo graikų magnato anūkė, tačiau gyveni mano kaimynystėje, pa-

prastame namelyje viduryje Islingtono.

- Tik nemanyk, jog tai pasaka, virtusi tikrove,
- Zoja atsistojo ir nunešė jų puodelius į kriauklę. - Aš nesu Pelenė ir nenoriu ja būti. Teo Kanelis... - ji nenorėjo kreiptis į jį ar bent galvoti jį esant jos seneliu, - man yra niekas.

- Šis laiškas sako ką kita, Zoja, - priminė Siuzė. - Čia rašoma, kad Teo Kanelis nori su tavimi susipažinti.

- Ne su manimi - su Tobiu.

Nusisukdama Zoja sukryžiuo rankas ant skausmo iškankinto savo kūno, nepastebėdama, kad tai pabrėžė, kiek svorio ji prarado per šias kelias siaubingas savaites. Jos paprastai šviesūs ir auksu blizgantys plaukai dabar buvo praradę žvilgesį ir atrodė sunkūs, surišti į arklio uodegą, kuri tik pabrėžė įtampą veide. Zojos mėlynas akis rėmino tamsūs šešėliai, o jos visuomet besišypsantių lūpų kampučiai sviro žemyn ir pakildavo tik tada, kai laikydavo rankose savo broliuką Tobį.

- Tas siaubingas žmogus išsižadėjo savo paties sūnaus! Jis nė karto nemėgino susipažinti nei su mano mama, kol ši buvo gyva, nei su manimi. Susidomėti mumis Teo privertė neigiamas žiniasklaidos požiūris į jį - tai vieninte-

lė priežastis. Dar turbūt noras padaryti iš Tobio geresnį savo kloną, nei jam pavyko su mano tėvu. – Zoja giliai įkvėpė, tačiau tai buvo užslopinta rauda. – Jis šaltas ir beširdis žmogus, apgailėtinas senas despotas ir Tobio nė pirštu *nepalies!*

– Oho, – iškvėpė Siuzė po sekundės bežadės tylos. – Ganėtinais sunkų akmenį laikai užantyje.

Nė neįsivaizduoji, kokį sunkų, – karčiai pagalvojo Zoja. Su trupučiu atsidavimo ir paramos iš nedėkingo senio, jos tėvui tikriausiai nebūtų reikėję paskutinių dvidešimt trejų metų praleisti remontuojant bei kantriai ir su meile blizginant senovines sportines mašinas, kurias atsivežė į Angliją bėgdamas nuo šeiminių ryšių su velniu. Tik tada, kai Zoja pabudo vidury nakties kūkčiodama ir prisimindama vaizdus iš kraupios avarijos, jai šovė į galvą mintis, kad jos tėvas taip brangino tą kvailą seną mašiną, nes tai buvo vienintelis daiktas, siejantis jį su namais. Galbūt, tik galbūt, jei Teo būtų buvęs rūpestingesnis, jos tėvas būtų vežęs motiną į ligoninę naujesniu ir labiau patikimu automobiliu. Tada galbūt, tik galbūt, mašina būtų juos apsaugojusi nuo stiprios smūgio jėgos, nužudžiusios juos abu....